

อุตสาหกรรมเหล็กและเหล็กกล้าไทย*

1. สถานภาพอุตสาหกรรมเหล็กไทย

- 1.1 อุตสาหกรรมเหล็กและเหล็กกล้าของไทยเป็นหนึ่งในอุตสาหกรรมพื้นฐานที่มีความสำคัญในการพัฒนาประเทศ เนื่องจากเป็นอุตสาหกรรมเชื่อมโยงกับอุตสาหกรรมอื่น ๆ เป็นจำนวนมาก เช่น อุตสาหกรรมยานยนต์ เครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ เพอร์นิเจอร์ อาหารกระป๋อง (บรรจุภัณฑ์) เครื่องจักรกล และอุตสาหกรรมก่อสร้าง ฯลฯ มีมูลค่าการส่งออกโดยรวมประมาณ 48,690 ล้านบาท ในปี 2547
- 1.2 อุตสาหกรรมเหล็กในประเทศไทยเป็นอุตสาหกรรมเหล็กชั้นกลางและชั้นปลาย โดยไม่มีอุตสาหกรรมเหล็กขั้นต้น (การถลุงเหล็ก) อย่างไรก็ตาม คณะรัฐมนตรีได้มีมติเห็นชอบนโยบายการส่งเสริมและสนับสนุนการผลิตเหล็กขั้นต้นเมื่อวันที่ 18 มกราคม 2548 แล้ว โดยมีเอกชนสนใจที่จะลงทุนจัดตั้งโรงถลุงเหล็ก 2 ราย ได้แก่ บริษัท จี สตีล และเครือสหวิริยา
- 1.3 ในปี 2547 อุตสาหกรรมเหล็กไทยมีการผลิต การใช้ในประเทศ การนำเข้าและส่งออก ดังนี้
 - 1.3.1 การผลิต ปริมาณการผลิตเหล็กและเหล็กกล้า ประมาณ 12,667,591 ตัน (ไม่รวมผลิตภัณฑ์เหล็กกึ่งสำเร็จรูปและท่อเหล็ก) เพิ่มขึ้นถึงร้อยละ 17.88 เมื่อเทียบกับปี 2546
 - 1.3.2 การใช้ในประเทศ ปริมาณการใช้เหล็กและเหล็กกล้าในประเทศ ประมาณ 12,416,920 ตัน โดยมีอัตราการเปลี่ยนแปลงปริมาณการใช้ในประเทศเพิ่มขึ้น ร้อยละ 15.61 เมื่อเทียบกับปี 2546
 - 1.3.3 การนำเข้า มูลค่าการนำเข้าเหล็กและเหล็กกล้าของไทย ประมาณ 209,436 ล้านบาท และมีปริมาณนำเข้า 10,368,392 ตัน โดยมีการขยายตัวของมูลค่าและปริมาณเพิ่มขึ้น ร้อยละ 59.19 และ 19.27 ตามลำดับเมื่อเทียบกับปี 2546
 - 1.3.4 การส่งออก ปริมาณการส่งออกเหล็กของไทย มีจำนวน 1,837,504 ตัน และมีมูลค่าประมาณ 48,690 ล้านบาท โดยมีอัตราการเปลี่ยนแปลงมูลค่าและปริมาณการส่งออกเพิ่มขึ้นร้อยละ 43.61 และ 11.13 ตามลำดับเมื่อเทียบกับปี 2546

* สำนักพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันทางเศรษฐกิจ, 20 มิถุนายน 2548

2. ผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมเหล็กไทย

ปัจจุบันอุตสาหกรรมเหล็กไทยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มใหญ่ ๆ คือ อุตสาหกรรมเหล็กทรงยาวและทรงแบน ดังนั้น ผู้ประกอบการและผู้ผลิตในอุตสาหกรรมเหล็กไทย จึงแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มใหญ่ ๆ เช่นกัน ได้แก่

2.1 ผู้ผลิตในอุตสาหกรรมเหล็กทรงยาว

2.1.1 **ผู้ผลิตเหล็กเส้น เหล็กหลอด และเหล็กข้ออ้อย** ปัจจุบันมีผู้ประกอบการรายใหญ่จำนวน 24 ราย และรายเล็กอีกเป็นจำนวนมาก ผู้ประกอบการรายสำคัญ ๆ เช่น บริษัท มิลลิเนียม สตีล จำกัด บริษัท กรุงเทพผลิตเหล็ก จำกัด (มหาชน) บริษัท สหวิริยาไวรียอ จำกัด บริษัท เหล็กก่อสร้างสยาม บริษัท ไทยคูนเวิลด์ไวด์ กรุ๊ป จำกัด บริษัท โนวา สตีล จำกัด เป็นต้น

2.1.2 **ผู้ผลิตเหล็กโครงสร้างรูปพรรณรีดร้อน/ขึ้นรูปรีดเย็น** ปัจจุบันมีผู้ประกอบการจำนวน 7 ราย โดยมีเพียงบริษัทเดียวที่ผลิตเหล็กโครงสร้างรูปพรรณรีดร้อนขนาดใหญ่ คือ บริษัท เหล็กสยามยามาโตะ จำกัด

2.2 ผู้ผลิตในอุตสาหกรรมเหล็กทรงแบน

2.2.1 **ผู้ผลิตเหล็กแผ่นรีดร้อน (Hot Rolled)** ปัจจุบันมีผู้ประกอบการ จำนวน 5 ราย แบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ ผู้ผลิตที่ผลิตจากการผลิตเหล็กกล้าแล้วหล่อเป็นสแลปขึ้นเพื่อเป็นวัตถุดิบในการรีด อีกกลุ่มหนึ่ง คือ ผู้ผลิตที่นำเข้าสแลปจากต่างประเทศเพื่อเป็นวัตถุดิบในการรีด บริษัทผู้ผลิตหลัก เช่น บริษัท สหวิริยา สตีล อินดัสตรี จำกัด (มหาชน) ซึ่งผลิตเหล็กแผ่นรีดร้อนชนิดม้วน เป็นหลัก บริษัท สหวิริยาเพลมิล จำกัด เน้นผลิตเหล็กรีดร้อนชนิดแผ่นหนา บริษัท แอลพีเอ็น เพลมิล จำกัด (มหาชน) เน้นผลิตเหล็กแผ่นรีดร้อนทั้งชนิดม้วนและแผ่น บริษัท นครไทย สตรีปมิล จำกัด (มหาชน) และบริษัท สยามสตรีปมิล จำกัด (มหาชน)

2.2.2 **ผู้ผลิตเหล็กแผ่นรีดเย็น (Cold Rolled)** ปัจจุบันมีผู้ประกอบการ จำนวน 4 ราย ได้แก่ บริษัท เหล็กแผ่นรีดเย็นไทย จำกัด (มหาชน) บริษัท บีเอสพี สตีล (ประเทศไทย) จำกัด บริษัท สยามยูไนเต็ดสตีล (1995) จำกัด และบริษัท แม่น้ำสแตนเลสไวร์ จำกัด

2.2.3 **ผู้ผลิตเหล็กแผ่นเคลือบ (Coated Rolled)** ปัจจุบันมีผู้ประกอบการ จำนวน 7 ราย แยกเป็น 2 กลุ่ม คือ

(1) **ผู้ผลิตเหล็กแผ่นเคลือบสังกะสี** ซึ่งส่วนใหญ่จะนำไปใช้ในอุตสาหกรรมต่อเนื่องต่าง ๆ เช่น อุตสาหกรรมก่อสร้าง อุตสาหกรรมยานยนต์

อุตสาหกรรมเหล็ก เป็นต้น ปัจจุบันมีผู้ประกอบการประมาณ 5 ราย ได้แก่ บริษัท เหล็กแผ่นเคลือบไทย จำกัด บริษัท กรุงเทพผลิตเหล็ก จำกัด บริษัท สังกะสีไทย จำกัด บริษัท ไทยแลนด์ไอออนเวิร์ค จำกัด (มหาชน) บริษัท บีเอสพี สตีล (ประเทศไทย) จำกัด

- (2) **ผู้ผลิตเหล็กแผ่นเคลือบดีบุก** ส่วนใหญ่ใช้สำหรับผลิตกระป๋องบรรจุอาหาร และชิ้นส่วนเครื่องใช้ไฟฟ้า ปัจจุบันมีผู้ผลิตจำนวน 2 ราย ซึ่งเป็นบริษัทรวมทุนกับประเทศญี่ปุ่น ได้แก่ บริษัท แผ่นเหล็กวิลาสไทย จำกัด และบริษัท สยามแผ่นเหล็กวิลาส จำกัด

3. สถานภาพอุตสาหกรรมเหล็กไทยและตลาดโลก

- 3.1 **อุตสาหกรรมเหล็กไทยในปี 2547** ขยายตัวเพิ่มขึ้นเมื่อเทียบกับปี 2546 เนื่องจากภาวะเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศที่มีการฟื้นตัวขึ้น ทั้งธุรกิจภาคก่อสร้างและอุตสาหกรรมต่อเนื่อง เช่น ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ ยานยนต์ บรรจุภัณฑ์ ฯลฯ ทำให้ความต้องการใช้เหล็กในประเทศเพิ่มสูงขึ้น โดยปริมาณการผลิตเพิ่มขึ้นร้อยละ 17.88 ผลิตภัณฑ์เหล็กสำเร็จรูปซึ่งเป็นวัตถุดิบในการผลิตเหล็กขึ้นปลายมีการขยายตัวมากที่สุด ร้อยละ 41.82 รองลงมาคือเหล็กแผ่นเคลือบชนิดอื่น ๆ เหล็กแผ่นรีดร้อน สำหรับปริมาณการใช้ในประเทศเพิ่มขึ้น ร้อยละ 15.61 โดยเฉพาะเหล็กทรงยาวมีการขยายตัวของการใช้ในประเทศ ร้อยละ 22.01 จากความต้องการใช้ของอุตสาหกรรมก่อสร้างที่ยังคงมีอยู่อย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งโครงการก่อสร้างของภาครัฐ เช่น โครงการสนามบินสุวรรณภูมิ เหล็กทรงแบนมีปริมาณการใช้ในประเทศเพิ่มขึ้นร้อยละ 11.18 เนื่องจากความต้องการใช้ของอุตสาหกรรมต่อเนื่องในประเทศและการส่งออกที่เพิ่มมากขึ้น

สำหรับปริมาณและมูลค่าการนำเข้าก็ยังคงขยายตัวเพิ่มขึ้นร้อยละ 19.27 และ 59.19 ตามลำดับ ส่วนใหญ่จะเป็นการนำเข้าเหล็กสำเร็จรูปจากรัสเซียและยูเครนเพื่อเป็นวัตถุดิบในการผลิตเหล็กทรงยาวและเหล็กทรงแบน รวมทั้งนำเข้าเหล็กแผ่นบางรีดร้อนจากญี่ปุ่น ขณะเดียวกันปริมาณและมูลค่าการส่งออกขยายตัวขึ้นร้อยละ 11.13 และ 43.61 ตามลำดับ ตลาดส่งออกที่สำคัญของไทยในช่วงปีนี้ คือ อเมริกา แคนาดา และฮ่องกง ผลิตภัณฑ์ที่มีมูลค่าการส่งออกมากที่สุด 3 อันดับแรก ได้แก่ เหล็กแผ่นรีดเย็น เหล็กแผ่นรีดเย็นไร้สนิม และเหล็กแผ่นบางรีดร้อน โดยเฉพาะเหล็กแผ่นบางรีดร้อนซึ่งมีการขยายตัวสูงที่สุด ร้อยละ 591.01 โดยมีตลาดส่งออกที่สำคัญ คือ สหรัฐอเมริกา

- 3.2 **สาเหตุที่ไทยต้องนำเข้าเหล็กเป็นจำนวนมากในแต่ละปี** ประเทศไทยมีการนำเข้าผลิตภัณฑ์เหล็กสำเร็จรูปและสำเร็จรูปจำนวนมากในแต่ละปี ในขณะที่กำลังการผลิตในประเทศยัง

มีเหลือ เหตุผลหลักมาจากเรื่องคุณภาพของเหล็กที่ผลิตในประเทศ ส่วนใหญ่เป็นเหล็กเกรดใช้งานทั่วไป (commercial grade) ทั้งนี้ ไทยไม่สามารถผลิตเหล็กคุณภาพสูง (high carbon grade) ได้ เนื่องจากมีข้อจำกัดคือ ไทยยังไม่มีอุตสาหกรรมเหล็กขั้นต้น และจำเป็นต้องพึ่งพาวัตถุดิบจากต่างประเทศ

3.3 อุตสาหกรรมเหล็กในตลาดโลกในปี 2547 จากรายงานของ IISI (International Iron & Steel Institute) พบว่าผลผลิตเหล็กกล้าของโลก (จนถึง 20 ธันวาคม 2547) มีปริมาณเกิน 1,000 ล้านตัน ซึ่งถือว่าเป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์ที่มีการผลิตเกินระดับดังกล่าวในระยะเวลา 1 ปี ทั้งนี้การผลิตในปี 2548 คาดว่าจะเกิน 1,000 ล้านตันเช่นเดียวกัน ในช่วงระยะเวลา 11 เดือน ของปี 2547 การผลิตเหล็กอยู่ที่ระดับ 945.2 ล้านตัน ซึ่งมากกว่าช่วงเดียวกันของปีก่อนร้อยละ 9 โดยประเทศในเอเชียเพียงทวีปเดียว สามารถผลิตได้มากถึง 439.2 ล้านตัน หรือคิดเป็นร้อยละ 46 ของผลผลิตเหล็กทั่วโลก

3.4 การเปลี่ยนแปลงของราคาเหล็ก (FOB) โดยเฉลี่ยในตลาดโลกในปี 2547 เมื่อเทียบกับปีที่แล้วมีการปรับตัวสูงขึ้น ส่วนหนึ่งเป็นผลมาจากความต้องการใช้เหล็กที่เพิ่มสูงขึ้นของประเทศจีนจากการขยายตัวของอุตสาหกรรมต่อเนื่องและโครงการก่อสร้างต่างๆ ภายในประเทศ ประกอบกับการฟื้นตัวของเศรษฐกิจของประเทศในหลายภูมิภาคของโลก ซึ่งการเปลี่ยนแปลงของราคาเหล็กโดยเฉลี่ยโดยประมาณในปี 2547 เมื่อเทียบกับปีที่แล้วของผลิตภัณฑ์เหล็กที่สำคัญเป็น ดังนี้ ราคาเศษเหล็ก ชนิด Shredded จาก EU เพิ่มขึ้นจาก 150 เหรียญสหรัฐต่อตัน เป็น 245 เหรียญสหรัฐต่อตัน ราคาเหล็กแท่งเล็กบิลเล็ต จาก CIS ณ ท่าทะเลดำ เพิ่มขึ้นจาก 245 เหรียญสหรัฐต่อตัน เป็น 356 เหรียญสหรัฐต่อตัน ราคาเหล็กแท่งแบน จาก CIS ณ ท่าทะเลดำ เพิ่มขึ้นจาก 248 เหรียญสหรัฐต่อตัน เป็น 458 เหรียญสหรัฐต่อตัน เป็นต้น

4. ตัวชี้วัดด้านผลิตภาพ (Productivity) อุตสาหกรรมเหล็กไทย

จากผลการศึกษาค้นคว้าได้คัดเลือกประเทศผู้ผลิตที่มีการปฏิบัติที่เป็นเลิศ (World Best Practice : WBP) เปรียบเทียบตามกระบวนการผลิตของกลุ่มผลิตภัณฑ์ต่างๆ ของไทย ซึ่งสรุปได้ว่าผลิตภาพของอุตสาหกรรมเหล็กไทยเมื่อเปรียบเทียบกับ WBP แล้วยังด้อยกว่ามาก ดังนี้

- 4.1 ผู้ผลิตเหล็กเส้นก่อสร้าง และผู้ผลิตเหล็กหลอด เปรียบเทียบกับ WBP คือ เยอรมัน
- 4.2 ผู้ผลิตเหล็กโครงสร้างรูปพรรณ เปรียบเทียบกับ WBP คือ อเมริกา
- 4.3 ผู้ผลิตเหล็กแผ่นรีดร้อน และผู้ผลิตเหล็กเหล็กแผ่นรีดเย็น เปรียบเทียบกับ WBP คือ ญี่ปุ่น

ตารางแสดงตัวชี้วัดด้านผลิตภาพ (Productivity) อุตสาหกรรมเหล็กไทย

กลุ่มผลิตภัณฑ์	ตัวชี้วัดด้านผลิตภาพ	ผู้ผลิตไทย	WBP
1) ผู้ผลิตเหล็กเส้นก่อสร้าง	ผลผลิตต่อคนต่อปี (ตัน)	1,351	2,878
	ผลผลิตจริงเฉลี่ย	130-165	611
	(พันตันต่อปี)		
2) ผู้ผลิตเหล็กกลว	ผลผลิตต่อคนต่อปี (ตัน)	382	2,878
	ผลผลิตจริงเฉลี่ย	164	1,182
	(พันตันต่อปี)		
3) ผู้ผลิตเหล็กโครงสร้างรูปพรรณ	ผลผลิตต่อคนต่อปี (ตัน)	207	2,181
	ผลผลิตจริงเฉลี่ย	42	645
	(พันตันต่อปี)		
4) ผู้ผลิตเหล็กแผ่นรีดร้อน	ผลผลิตต่อคนต่อปี (ตัน)	2,330	5,625
	ผลผลิตจริงเฉลี่ย	875	2,095
	(พันตันต่อปี)		
5) ผู้ผลิตเหล็กเหล็กแผ่นรีดเย็น	ผลผลิตต่อคนต่อปี (ตัน)	1,474	5,333
	ผลผลิตจริงเฉลี่ย	571	3,800
	(พันตันต่อปี)		

ที่มา : สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

5. ทิศทางการพัฒนาอุตสาหกรรมเหล็กไทย

จากสาเหตุที่ผลิตภาพของอุตสาหกรรมเหล็กไทยเมื่อเปรียบเทียบกับ WBP แล้วยังด้อยกว่ามาก ดังนั้น อุตสาหกรรมเหล็กและเหล็กกล้าของไทยจึงควรมีการพัฒนาในทิศทางที่ทำให้อุตสาหกรรมมีผลิตภาพเพิ่มขึ้น เพื่อให้อุตสาหกรรมมีศักยภาพและยั่งยืน และเพื่อทดแทนการนำเข้า ดังนี้

5.1 **อุตสาหกรรมเหล็กขั้นต้น** ควรผลักดันมาตรการสนับสนุนการจัดตั้งอุตสาหกรรมเหล็กขั้นต้นภายในประเทศ เนื่องจาก ในแต่ละปีไทยต้องนำเข้าเหล็กเป็นจำนวนมาก เช่น ในปี 2547 ไทยนำเข้าเหล็กประมาณ 10.3 ล้านตัน ในขณะที่ปริมาณการใช้ในประเทศประมาณ 12.4 ล้านตัน อย่างไรก็ตาม โครงการอุตสาหกรรมเหล็กขั้นต้นส่วนมากเป็นโครงการขนาดใหญ่ หากมีการดำเนินการแล้ว อาจก่อให้เกิดผลกระทบต่างๆ ดังนี้

5.1.1 ผลดี

- (1) มีโอกาสขยายตัวในการผลิตเพื่อทดแทนการนำเข้าเพิ่มมากขึ้นตามอุตสาหกรรมต่อเนื่องภายในประเทศที่กำลังขยายตัว ซึ่งจะช่วยให้ประหยัดเงินตราต่างประเทศปีละนับแสนล้านบาท

- (2) ช่วยให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหล็กไทยมีต้นทุนการผลิตที่ต่ำลง เนื่องจาก หากไทยมีอุตสาหกรรมเหล็กต้นน้ำจะทำให้ สามารถลดความผันผวนด้านราคาจากการนำเข้าผลิตภัณฑ์เหล็กสำเร็จรูป เช่น Slab และ Billet ลงได้
- (3) ก่อให้เกิดการพัฒนาเทคโนโลยีการผลิต เนื่องจากสามารถควบคุมคุณภาพเหล็กให้คงที่และผลิตเหล็กแผ่นที่มีคุณภาพสูงตามข้อกำหนดของผู้ใช้ได้

5.1.2 ผลเสีย

- (1) อาจมีผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อมและคุณภาพชีวิตของชุมชนที่อยู่ในบริเวณใกล้เคียงรวมทั้งอยู่ใกล้แหล่งน้ำ เนื่องจากโครงการดังกล่าวส่วนมากเป็นโครงการขนาดใหญ่ จึงควรให้มีการ ศึกษาผลกระทบที่มีต่อสิ่งแวดล้อมและชุมชนด้วย
- (2) อาจมีผลกระทบต่อความพอเพียงของความต้องการใช้น้ำในภาคเกษตรกรรม
- (3) อาจมีความไม่แน่นอนในแนวโน้ม Demand การบริโภคเหล็กของโลก/ASEAN ในอนาคต ซึ่งจะทำให้เกิด Over Supply ในประเทศได้

5.2 อุตสาหกรรมเหล็กชั้นกลาง ควรดำเนินมาตรการ ดังนี้

- 5.2.1 พัฒนาประสิทธิภาพในกระบวนการผลิตอย่างต่อเนื่อง โดยจัดตั้งศูนย์ปฏิบัติการผลิตที่เป็นเลิศ (Excellence Center) เพื่อส่งเสริมและผลักดันให้อุตสาหกรรมเหล็กของไทยการปรับปรุงการผลิตและการจัดการ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพและลดต้นทุนการผลิตสำหรับทั้งอุตสาหกรรม และอยู่ในระดับเดียวกับผู้ผลิตที่ประสบความสำเร็จในระดับโลก
- 5.2.2 สร้างมูลค่าเพิ่มให้กับอุตสาหกรรมต่อเนื่องในระยะยาว ด้วยการสร้างมาตรฐานและยกระดับด้านคุณภาพของผลิตภัณฑ์ การออกแบบและผลักดันให้เกิดการวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์เหล็กเพื่อใช้ในอุตสาหกรรมต่อเนื่องโดยส่งเสริมให้เกิดอุปสงค์ของตลาดในและต่างประเทศ

6. การเจรจาจัดทำเขตการค้าเสรี (FTA) ไทย-ญี่ปุ่น

- 6.1 นโยบายภาครัฐ ตามแนวทางในการเจรจาจัดทำเขตการค้าเสรี (FTA) ระหว่างไทย-ญี่ปุ่น ในส่วนของอุตสาหกรรมเหล็ก นั้น ถึงแม้ว่าภาครัฐจะมึนโยบายให้ประเทศไทยสนับสนุนการร่วมลงทุนและร่วมมือในการพัฒนาอุตสาหกรรมเหล็กต้นน้ำกับญี่ปุ่นก็ตาม แต่ในทาง

ปฏิบัติเรื่องของการร่วมลงทุนในอุตสาหกรรมเหล็กต้นน้ำกับญี่ปุ่นนั้น ต้องขึ้นอยู่กับความต้องการของภาคเอกชนไทยผู้ลงทุนในอุตสาหกรรมเหล็กต้นน้ำว่า จะมีความสนใจให้ญี่ปุ่นร่วมลงทุนด้วยหรือไม่ มากน้อยเพียงใด

- 6.2 ในระยะแรกจึงเห็นควรพิจารณาในเรื่องของมาตรการลดภาษีนำเข้าเหล็กจากญี่ปุ่น ทั้งนี้ การลดภาษีควรมีเงื่อนไขว่า ลดภาษีเฉพาะเหล็กที่ไทยยังไม่สามารถผลิตได้ หรือผลิตได้ไม่เพียงพอ หรือผลิตได้แต่คุณภาพไม่ดีพอ ส่วนระยะเวลาที่จะลดภาษี จะเริ่มลดภาษีทันที หรือทยอยปรับลดภาษีเหล็กประเภทใดบ้าง ภาครัฐควรมีการหารือร่วมกับภาคเอกชนไทยให้เรียบร้อยก่อน ซึ่งจะทำให้ผลกระทบที่เกิดขึ้นเป็นประโยชน์ต่ออุตสาหกรรมเหล็กไทย โดยจะส่งผลให้อุตสาหกรรมปลายน้ำ รวมทั้งอุตสาหกรรมต่อเนื่องที่ต้องใช้เหล็กซึ่งมีการลงทุนในประเทศมาก และมีความสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจของไทย เช่น อุตสาหกรรมยานยนต์ เครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ เป็นต้น มีความมั่นใจว่ามีปริมาณวัตถุดิบที่มีคุณภาพไว้รองรับเพียงพอกับความต้องการ
- 6.3 สำหรับแนวทางการเปิดเสรีเหล็กกับญี่ปุ่นของภาคเอกชนไทย เลขาธิการกลุ่มเหล็กสภาอุตสาหกรรมฯ แจ้งว่า ทางกลุ่มจะยื่นข้อเสนอให้รัฐบาลและคณะเจรจา FTA ไทย-ญี่ปุ่น ทราบถึงแนวทาง 3 แนวทาง ในการเปิดเสรีเหล็กสำหรับญี่ปุ่น ดังนี้
- 6.3.1 ผลิตภัณฑ์เหล็กในพิกัด 7207-7207 ทางกลุ่มยินดีที่จะให้อำกรขาเข้าลดลงเป็นอัตรา 0% ทันทีที่มีการเซ็นสัญญา
- 6.3.2 สินค้าเหล็กทุกประเภทให้คงอัตราอากรขาเข้า 10 ปี ทยอยลดอากรขาเข้าให้เป็น 0% ในปี 15
- 6.3.3 ในส่วนของสินค้าเหล็กที่ผู้ผลิตไม่มีการผลิตจะจัดให้เป็นโควตา ที่ลดลงทุกปี เนื่องจากการสนับสนุนให้เหล็กภายในประเทศ ตามนโยบาย Localization
